

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

cris patro-
norum sub
fistat.

sione & offensione, Domino auctore, vsque ad finem mundi liberam fore atque munitam. Ergo beatum virum Constabilem humiliter precibus suppliciter exoremus, ut iuxta nominis sui etymologiam, tam presentibus, quam futuris huius monasterij fratribus impetret à Domino suis orationibus constantiam in quotidiano labore ceteraminis, tribuatque stabilitatem in bonis moribus: ut per hæc, aliaque opera charitatis & misericordiae, ad beatam & æternam gloriam, ubi ipse cum Deo regnat, peruenire mereamur: ipso Domino nostro Iesu Christo donante, qui cum patre & spiritu sancto viuit & regnat Deus in secula seculorum, Amen.

VITA BEATI PETRI DAMIANI S. R. E.
CARDINALIS ET EPISCOPI OSTIENSIS, VIRI SANE

tam sanctitate quam eruditione celeberrimi: ut habetur in Hieronymi Rauennatis historiographi libro quinto. Vtrum hic in Sanctos relatus sit, comperit non habeo, nisi quod Aloysius octauo suo Tomo de Sanctis, eum beatum Petrum Damiani semper intitulet.

SURIUS

22. Febru.
Cap. 1.
Petri Damiana
patris.

Cur Damianus
cognominetur.

Matris suae
in eum crudelitas.
Semi mortuus
calentis aquae
beneficio ad vitam
reuocatur infans
Cap. 2.

Proficitur
alendis suis
bus.

Inuentum
nummum
sacerdoti

PETRVS Damianus Rauennae, satis obscuro loco, sed ingenio natus, (sunt tamen qui ex nobili Honestorum, familia ortum putant sed falluntur, cum id Petro peccatori conueniat) diligenter omnibus charitatis officijs à Damiano fratre natu maiore sic nutritus, ac bonis literis imbutus est, ut ab eo sibi cognomentum adscriperit, vocarique voluerit & scribi Petrus Damiani: quod contigisse in Eusebio Casariensi legimus, qui à Pamphilo amico, Eusebius Pamphili & vocari & esse perpetuo voluit: quaquam in petro Damiani id obseruari poterit, quod ipse se tantum Petrum appellat, reliqui, Damiani adiungunt. Antequam cucullum sumeret, bonas artes plurimos publice docuit, stylo, ut illa ferebant tempora barbarici plenissima, satis eleganti: quod & ex illius epistolis quas ad multos misit, & ex libris quos scripsit, Ab ineunte ætate agitari aduersis cepit: cum enim mater post plurimos filios, hunc postremum genuisset, quadamque die natu maior, patre demortuo, multitudinem fratrum, & hæreditatem paruum conquereretur, ad eam mater (quam iam diu egestatis dolor cruciabat) est indignata, ac dolore percita, ut se miseram exclamans, atque amplius ut viueret indignam, Petro vix dum nato lac negauerit, & nihil assiduo infantis ploratu commota, expecte re eius necem videretur: quæ planè erat consecutura nequaquam sero, nisi fame simul & vi frigidis iam nigrescentem, & voce ferè destitutum, sacerdotis cuiusdam pellex adueniens, iuuisset. Hæc siquidem crudelitatem matris acriter arguens, & lacrymas infantis calamitatemque deplorans, immanitate summa effera tum animi leniit, & sociam se matri iungens, calentis aquæ beneficio, alijsque remedijs semiuuum infantem reuocauit ad vitam.

Haud ita diu post, mater diem suum obiit, & frater natu maior duxit uxorem. Hi coniuges cum gerere curam pueri velle simularent, tam dura illum acrique premebant seruitute, ut is non modo pane, cibisque ac vino vitiosis & corruptis aleretur, sed perpetuo nudatis pedibus, pannosus incederet, & multis verberibus vapularetur: pauloque grandior factus, alendis suis proficeretur. In quo vili famulatu, cum die quadam argenteum nummum reperisset, & perinde ac diues repente factus, gratulabundus, quid eo posset aptius mercari, dulci appetitu, puerilem animum, suauium rerum omnium expertem, per mollia trahente, diuitijs cogitaret, tandem calitus afflatus, Quid hæc, inquit, mente reuoluo? Horum certe voluptas nequaquam fuerit diuturna. Præstabit tradere hoc sacerdoti, qui sacra Deo faciat. Rediit interea alius eius frater, cui erat nomen Damiano Rauennaeque aliquot annos abfuerat. Is fratris ærumnas miseratus, cum in fidem & clientelam acci-

accipiens amanter ac paternè fouit, literisque instruendum curauit. Quod cum Ra-
uennæ aliquandiu fecisset optima pueri cognita indole, Fauentiam primo misit,
mox Parmam, vt ibi doctos viros audiret, quod Petrus suis literis testatur.

Breni autè liberales artes omnes edoctus, tantum nominis ac famæ apud omnes
adeptus est, vt summa vtilitate atque auditorum frequentia eas ceteris deinde ex-
plicans, facile primus omni Italia haberetur. Cumq; in dies fauoribus, gratia prin-
cipum, diuitijs & autoritate cresceret, seipsum increpans. Nunquid, dicebat, his
perpetuo caducis atque interituris bonis inhæserim? An non potius his valedi-
cens, cælestia consecrer? Quæ cum repeteret sæpius, tandem paulatim coepit diui-
nis studijs & obsequijs nauare operam: itaque sub preciosa veste, induit cilicium,
inediæque & vigilijs, ac diuinis hymnis frequens studium exhibet. cumque libidi-
nis aestu, pro ætatis natura iactaretur, medijs noctibus è cubili surgens, aquis se im-
mergebat, dum torus frigeret: indeque egressus, in lectum minimè regredi, sed
psalmis atque hymnis Deum venerari consueuerat. Mirum fuerit dictu, quam præ-
stiterit egentibus liberalitatem & munificentiam, quæque benignè & piè prandio il-
los acciperet. Quo loco illud nequaquam silentio videtur prætereundum, cum qua-
dam die, vnà cum sodali suo, cuius opera utebatur, pranderet, neque extra vnicum
ex similagine tritici panem quicquam haberet, sodaliq; qui eodem cibo vti con-
sueuerat, cibarius & secundarius panis esset appositus, secum loqui coepisse: Chri-
stus ad mensam meam, inferior mihi est: iamque his atque alijs animo reperitis, cū
panem cum illo commutare decreuisset, pudore tamen retractus est. Itaque come-
dentem pauor sensim arripit, & horror concutit viscerum, tandemque piscis, quæ
manserit in gutture inhæserat, spina, nullis cedens remedijs strangulabat, cum id
sibi ob panem ex similagine sodali minimè tributum accidisse existimans, commu-
tato pane, primo eius bolo conualuit: quam obrem, supra quam dici potest lætus, a-
peruit cunctis miraculum.

His atque alijs ad Dei famulatum in dies magis accensus, cum omninò his cadu-
cis rebus abduci, monachusque fieri decreuisset, id tamen in patrijs finibus ob affi-
nes aliquotque alia impedimenta, minus tutum arbitraretur, hæc cogitantem, assi-
dijsque precibus contendentem à Deo, vt ad salutem sempiternam aditum pa-
raret, à solitudine sanctæ Crucis fontis Auellanæ, quæ est in Eugubina diocesi, mo-
nachi duo, de quibus iam multa præclara acceperat, diuinitus impulsu cõueniunt.
His Petrus, postquam de Deo multa locutus cum illis fuisset, animi sui sensum
aperit, petitque, num ab eorum Abbate, si monachus vellet fieri, reciperetur. ipsis
affirmantibus, lætus spondet se illuc quam primum profecturum. Donat interea
scyphum argenteum abeuntibus, verum cum instanter illud, nullis precibus lo-
cum relinquentibus, renuissent, atque ob id conceptam in animo Petri religionem, &
opinionem eorum sanctitatis, magis confirmassent, fecerunt vti maius adhuc
caducarum harum rerum fastidium Petrus incurrerit, nec quicquam aliud, nisi
cælestia, cogitaret.

Post monachorum discessum, vt vsu tractando cognosceret, vtrum eius vita
laborem esset laturus, coniecit se in cellulam satis arctam, vbi per quadraginta dies
vitam, iuxta leges eremitarum S. Crucis, traduxit: quo genere viuendi plurimum
robotatus, nihil iam difficultates, & durum vitæ illius modum timens, suis omni-
bus inscijs, clam ad eam montis Carinæ solitudinem profectus est. Excipit eum li-
benter Abbas, cucullog; indutum, vni ex monachis in custodiam ac disciplinam,
tyronū more, tradit. Quantum autem profecerit quamq; obedientiam magistro,
reuerentiamque præstiterit, ex eo facile cognosci potest, quod iter cum præcepto-
re eques ingressurus, iussusque ab eo vt indueret molliorem vestem ac pulchrio-
rem, magistrum supplex obsecrauit, ne, quod minus decere ipse arbitrabatur, præ-
ciperet. ceterum magister, qui eum ob perspectas virtutes vnice diligebat, propter
ea que ne in publicum prodiret adeò incultus optabat, nequaquam assiduis repe-
tisque eius precibus assentiri. Igitur Petrus, ne nimis perfractè pertinax, obedi-
entiæ repugnaret, (quanquam maximo pudore ac rubore suffusus, quod, quæ reiecit
rat ornamenta, recepisse videretur) nullum præ pudore intueri audens, pulchrio-
re indutus cucullo, magistro comes abiit: cernere autem (quemadmodum ipse
met retulit) omnes eum digito commonstrantes, & sponsi nomine, non monachi
appellantes, quacunque incederet, videbatur.

Ad

dit, vt Mis-
sas celebretLiteras di-
scit.
Cap. 3.Dum diui-
nis studijs
vacat, cor-
pus suū ca-
stigare nõ
negligit.Pietas eius
in pauperes

Miraculū.

Cap. 4.

Ecce quan-
to ardore
monasteri-
um expecti-
erit.

Cap. 5.

Fit mona-
chus.Obedienti-
a eius quanta

Cap. 6. **Monachorum abstinentia quanta olim fuerit.**
 Ad cœnobium regressus, maiori in dies abstinentia, ac vigilijs, ad sanctitatem, & ad summum bonum adipiscendum incumbere. Per id temporis monachi illi, quatuor diebus hebdomadæ pane & aqua traductis, tertia & quinta ferijs, parum leguminis, à singulis, suis seorsum cubiculis, cocti, sumebat: diebusque sacre inedia, panis, non quantum quisque vellet, sed certa quantitate ac mensura præbebatur. Vinum rei tantum diuinæ faciendæ, & agroris notum, nulli præterea. Cum verò is esset in vigilijs mos, vt signo dato, matutinis precibus expletis, omnes hymnos Dauidis recitarent, præueniens hoc commune signum Petrus, quicquid erat noctis reliquum, continentibus excubijs ducebat: vnde in eum incidit morbum, vt dies noctesque insomnes ageret. sed temperior factus, conualuit. Cumque breui in summam sanctitatis famam creuisset, summis tandem precibus Guidone Strambiato Rauennate, Abbate Pomposiano, id ab sanctæ Crucis Præfæcto impetrante, Pomposiam mittitur, vt monachos illos præceptis diuinis sacrisq; literis instrueret: ibi transegit biennium, quo elapso, ab sanctæ Crucis Præfæcto, qui eum illuc miserat, à suisque monachis reuocatur. Ibi Præfæcto paulò post demortuo, reuens, ac diligenter recusans, tamen cœnobio præficatur. Quod cum intinisset, in Camertibus primum, mox ad montem Regium, quod est in Perusino, vbi cellam reperit, quam D. Romoaldum incoluisse ferebant: deinde in Faentino, tum ad Aceretem, tum ad Gaiunium, (nunc Caiuinam appellant) postea in Ariminensi ad Murcianum cœnobium excitauit.

Cap. 7. **Petrus cœnobia. Confruit monasteria.**
 Cum verò esset in Gaiuniano cœnobio, iubet die quadam monachum, qui sibi ministrare cõsueuerat, potum sibi afferre ex fonte. Fecit imperata minister, sed aqua in vinum mutata, alius denuo ab assidentibus monachis mittitur, qui aquam adferat: qua itidem in vinum cõuersa, mandauit Petrus, id ne cuiquam patefaceret: quod & factum: nec id quisquam nisi ab eius interitu vnquam rescitit. Illud etiam fuit factis celebre, quod, cum iuxta facellum suum, plenum vini dolium haberet, transeuntibus illac militibus, & à sacerdote facelli custode potum arroganter petentibus, cū sacerdos vegetem indicasset, & omnia eius foramina ipsi aperuissent, vinum nequam prodijt. Suspicati suat primo se a sacerdote deceptos: itaque superiori aperto foramine, cernūt parum deesse vini: cæterum quanquã iniiciebant virgas in foramina, nihil tamen vini vsquam exijt, cū, alioqui virgæ ipsæ vino maderent. Quod miraculum eo etiam maius est visum, quod peregrino paucis post horis eadem transeunte, ac sibi Dei causa atque nomine præberi potum postulante, cū sacerdotis sermone quæ militibus accidissent, narrantis, ipse deterritus, magnum sperare se beneficium affirmaret, ex eo quod ab insolentium rapina incolume, atque integrum seruatum fuerat, præsertim quod notus iam dudum sibi Petrus fuisset, & suum frequenter exhibuisset: sacerdos timidus licet, & nihil se vini extracturum existimans, aliuduis tamen peregrini precibus, contulit se ad dolium, foramineque recluso, vinum hausit.

Cap. 8. **Seruū cuiusdam in præceptis seruatur illæ sum.**
 Nec minori fuit admirationi, cū vir magnus quidam, opibusque ac copijs affluens qui diebus festis solennioribus Petro pisces dono mittere conlueuerat, nocte, quæ diem natalem Christi Dei proximè antecessit, quod habere antea pisces non poterat, seruum cum pisce grandi misit. Erat fœdum ea nocte calum, nullis aut Lunæ, aut aliorum syderum radijs illustre, & ad perpetuam viæ difficultatem, niues altæ accedebant. Itaque dum seruus ad excelsum ripam peruenisset, eius extrema nimium persequens, lapsa pede, præceps inferius agit: & cum is fuerit casus, vt totus discerpi facile, affringique potuisset, meritis tamen viri sancti, vi diuina, incolumis ac illæsus euasit: validusque & alacer excussum onus, ceruice refumpsit: cumque venisset ad Petrum, & domini munus obtulisset, quod eius meritis euasisset mortem, ingentes gratias egit: cui Petrus, Ne, inquit, fili mi, erranti homini, ac criminum labe conspurcato, velis adscribere, quod Deus sola sua misericordia tibi elargiri non est dedignatus: gratias illi abs te agantur, qui nullamquam deest ijs, qui in calamitatibus periculisque existentes, eius opem suppliciter exorant.

Cap. 9. **Petri profunda humilitas.**
 Cum item haud ita multos post dies, vnum ex suis monachis ad Abbatem quendam misisset, monacho autem diutius Abbatem, qui abierat, expectare, & tandem eo, quo aberat, adhibere fuisset opus, intelligens, nisi iter noctu faceret, ad præstitutam sibi à Petro diem, non esse reuersurum, duce viæ capto, iter vesperi ingreditur.

SURIUS

q. bar.
 nobis.
 RVIII
 5

tur: nec diu processum est, cum sese dux ex oculis furtim subtraxit. Itaque ignarus via, vehementer anxius, & incertus quò tenderet, petere à Deo suppliciter, vt praxiret itinere dux, meritis eius, cui obedire satagebat: nec diu post peruenit, quo se via scindebat in duas partes: vbi dum hæsisset paululum, quam caperet ambigens, elegit randem quam magis tritam vidit, aptiorem que existimauit. Cæterum dum conatur in eam iumentum dirigere, illud non modo renuit, sed aliam ingrediebatur: timens autem monachus, ne iumentum id faceret, quia aliàs eam ingredi iam consuesset, calcibus ac verberibus in aliam impellere conabatur, iumento minime assentiente: ad extremum cum irritò nixu diu certasset, iam demum suspirans, ne fortè brutum illud animal sibi contra morem diuino instinctu resisteret, laxauit habenas, & quidem vano nequicquam euentu: inalbescente enim cælo, recta se ingressum agnouit: pauloque post cum peruenisset ad cœnobium, quæ sibi contigissent, omnia Petro narrat, & Deo atque illi gratias egit immortales.

Pari meritorum virtute, dante Deo, adolescentulum, quem ad Episcopum quendam in negocium mittebat, traiecto flumine in limo altè hærentem, cum illum supplex adolefcentem inuocasset, incolumem eduxit: cum que adolefcentem inde longius ad urbem prouectus, non reperisset Episcopum, ab iuvene tamen, Episcopi patriæ, benignè exceptus est. In hoc tamen defuisse patriæ Episcopi visus est, quòd cunctis abeuntibus, adolefcentem solum in cubiculo grandi reliquit. quæ obrem adolefcentem magno arreptus timore, noctem illam totam infonnem duxit. Itaque patriæ Episcopi dormienti Petrus Damiani adesse est visus, qui acri vultu minitans & obiurgans, quòd negligentia nuncium suum adeò malè affecerit, peruerit eum quàm maximè: somno igitur solutus, expectare dum illuceat, vt inuisit hospitem, quærat que ea sibi quid velint: quod cum esset factum, & suum vterque incommodum enarrasset, viri sancti potentiam admirati, extollere Dei gloriam, qui sit in ijs, qui illi ex animo seruiunt mirabilis. Adeò autem hac re adolefcentem, quem Petrus miserat, est commotus, vt reuersus ad Petrum, illi se totum commiserit, breuique post ibidem cucullum induerit.

Adeò verò in dies doctrinæ ac sanctitatis eius fama increbuit, vt à Stephano nono Pont. Max. ad Galerum non vocaretur, sed, vt ille ipse scribit, traheretur: neque hoc satis Stephanus pro hominis probitate ac doctrina esse putans, Episcopatum Hostiensem addiderit, sacri que Cardinalium Collegij principem (Decanum appellat) fecerit. Plurimas legationes summa fide & diligentia obiit. Cum que eo tempore sacrati viri publicè scortis & omni libidinum generi indulgerent, vxorum que loco meretrices haberent, & appellarent, dici vix potest, quàm acriter, quàm intrepidè semper illos repræhenderit, atque ad rectè sancteque viuendum omni studio fuerit adhortatus. Verum vt se Deo totum traderet, & in rerum diuinarum meditatione dies noctesque consumeret, sacro Galero & Episcopatu se abdicauit: cum que ab Nicolao Pont. Max. ad eas iterum dignitates, & honorum insignia assumenda cogeretur, ipse que constanter, & aliquanto fortasse quàm res ipsa & Pontificis maiestas ferret, pertinacius, renueret, Pontifex assensit quidem eius perseuerantiæ, sed tamen poenam in eum centenariam constituit: quæ poena tenebatur ad recitandum, per centum annos, quotidie centies, verberibus adiunctis, psalmum quinquagesimum, quo vsus est Dauid, cum stuprum Bersabeæ, & marito eius mortem obtulisset, illum que Nathan vehementer accusasset, ac minaretur, Deum tam graui scelera nequaquam impunita atque inulta relicta. Subiuit hanc poenam libenter Petrus, tantusque in eo fuit ardor poenitendi, vt eam annuo spatio exhauserit. Itaque poena persoluta, elegantes ad Nicolaum Pontificem & officij, ac pietatis, religionisque, plenas literas dedit, quibus & purgauit se diligenter, & non minus rationibus, quàm virorum sanctorum exemplo id fecisse testatur. Hæ literæ quoniam extant, non est cur à nobis explicentur.

Abdidit igitur se in Catrianam solitudinem optatissimam, vbi nec semper ociosus vixit: nam Mediolanensem Ecclesiam malè sentientem, & à Romana abductam ac discrepantem, Simoniacaque labe, & Nicolaitarum hæresi infectam, Nicolao iubente (tametsi id Stephani noni iussu factum plerique velint) cum Romana conciliauit, & in rectam sententiam deduxit. Idem etiam in Rauennati Ecclesia nixus est, Gibertum que Archiepiscopum sæpius fuit hortatus, vt meliora sentiret. Sic autem ad eum inscribere literas consueuerat. Domino Giberto, scilicet.

h cundæ

Deuian-
te
monachū
in viam re-
ducit.

Cap. 10.

Aliud mi-
raculum,

Adolef-
cens
quidam vi-
sus eius mi-
raculis sit
monachus

Cap. 11.
Petrus cre-
atur S. R.
E. Cardina-
lis, & Epif-
copus Offi-
censis.

Abdicat se
suis digni-
tatibus.

2. Reg. 12.

Penitentia
sibi iniun-
ctam quàm
alacriter
impleue-
rit.

Cap. 12.

Ecclesia à
fide lapsa,
cū Romæ
na concilii-
at.

cunda per Italiam sedis, Antistiti Petrus vltimus eremitarum, seruus, deuotissime feruitus obsequium. Gregorio deinde septimo hortante, per omnem Italiam, sacram inedia, & ciborum ieiunitatem, die Veneris in honorem Crucis instituit, ac potius antiquius institutum, & iam ferè obliteratum reuocauit. quod & de honorarijs precibus, quibus quotidie diuæ Mariæ Virgini Christiparæ debitum cultum exhibetur, factum est: iussitque Pontifex ab omnibus, qui sacris essent initiati, pie ac sanctè quotidie recitandas. Quod autem ad sacram dici Veneris, in honore Crucis institutam, ac potius reuocatam, inedia spectat, quædam de ipsa, qua contigit, minimè omittenda duximus.

Festas de
Domina,
ac feria 6.
ieiunia fe-
re oblitera-
ta restau-
rat.

Cap. 13.

Viso cu-
iusdã mo-
nachi.

In cubiculo dicato ægrotis fenex erat monachus, Leo nomine, qui precibus assiduus, vigilijs, atque abstinentiæ a cibo, iuuenili penè ardore intentus, nocte quæ diè præcessit, quo hic hæc in honorem Crucis sacra inedia instituenta erat, per quietè vidit frequentè conuentum monachorum in templo, qui albis induti vestibus, sua uisibilibus uocibus & dulci admodum concentu cantabant, Dulce lignum, dulces cianos, & quæ deinde sequuntur. Quo etiam loco comedere consueuerunt, panes mensis appositos esse nitidissimos, dulcissimos & sapidissimos: atque inter monachos vndique discumbentes, virum maximè speciosum ac venerabilem, qui vnde eius modi panes, nusquam ad eam diem visi, venissent, interrogauit, Hi sunt, inquit, panes, quibus filij Israel manna percipientes, è caelo alti sunt in solitudine. Vir idè eam Abbatis, quæ erat ad occidentem, transfulit ad orientem solem, ubi in pariete Christi crucifixi imago picta aderat. Paulò etiam post alius monachus, cui Petrus erat nomè, ad cœnobium die Iouis regressus, cum nihil adhuc nosset de hac inedia, nocte per quietem Petrum Damiani vidit, qui illù ad prandium inuitabat, secumque accumbebat. Itaque postridiè accipiens noui ritus disciplinam, larus atque alacer, En, inquit, Dei prædium, ad quod me Petrus Damiani vocauerat. His autem visis monachi sui omnes commoti, qui ob id cernere oculis, planè diuinum institutum illud esse, videbantur: ab eo petunt & flagitant, vt, si quid præterea in reliquo victu ac vestitu commutandum, corrigendum, detrahendum putet, detrahat, corrigat, commutet: quam obrèm magis adhuc vili ac demisso vestim atque habitus genere instituto, non minus sermonibus assiduus, quam vitæ exemplis, eos ad cælestis vitæ præmia euehebat.

Exod. 16.

Irèm alterius monachi visio.

Monachos suos vt vir Dei reformauerit.

Cap. 14.

Pietas eius in Christi pauperes.

Quò verò tempore Episcopatu tenuit, quicquid supererat, in egentes affluenter effundebat, & ex illis duodecim pedes perpetuò abluebat, epulumque præbebat, & tota vrbe pupillos ac viduas perquirere & iuare. In cœnobio per quadraginta quædoque dies comedebat nihil, quod esset igni coctum, sed tantum pomis crudis, abscque villo potu, vescabatur: cuius rei discipulus eius, qui conscripsit hanc vitam, testis est. Consueuerat etiam diurnis horarijs precibus atque hymnis recitandis nulli potius cibo: ad quod institutum licet ipse neminem verbis allexerit, quibusdam tamen cœnobijs, id eius exemplo deinde seruantibus, vehementer laudauit, quo diligentius toto ex triduo intra claustra cœnobij silentium seruaretur: instituens, vt nè Dauidis omnes psalmos communiter absoluissent.

Statuta.

Cap. 15.

Obit eius.

Rauenna tandem discedens ad Pontificem aditurus, nè iter esset omninò inane, monachos inuisit, quos Fauentiæ constituerat extra vrbs portâ, in æde D. Mariæ, quæ nunc intra vrbs adductam conspicimus. Ibi febre correptus, octauo, postquam ægrotare cœperat, die, ex hac vita migravit, ea nocte, quæ diè octauum Calèd. Mart. antecessit, anno ab ortu Christi millesimo octuagesimo, Gregorio septimo adhuc Pontifice, & Othone (si Gibertum malè sentientè reijcimus) Rauennatù Archiepiscopo. Qui Otho vir profectò summa religione fuit atque innocentiæ. Petri Damiani morte ab ijs, qui excubabant iuxta cœnobium, nè sanctum cadauer posset à suis monachis, qui è propinquis locis aduenerant, furtim exportari, nunciata, repente ciues oēs ad eius parentalia accurrunt, breuiq; templum tanta populi multitudine refertum est, vt vndarum modo sese inuicem impellerent, beatusque ille dicretur, cui dabatur viri sancti loculum attingere, & illi munera præbere, pedesq; osculari. Sepulcrum interea ex cædidissimo marmore, summa facilitate, ipsis, qui adducebant, admirantibus, ex aliò satis distanti cœnobio deuehitur, atq; in eo, è regione chori, iuxta gradus, quibus ascenditur ad aram, locato, omnibus hymnos ac psalmos concinentibus, Deumq; laudantibus, viri sancti corpus reponitur.

Sepultura.

HISTO.

SURIVS

q. bar.
nober.
RVIII
5